

Soldatul cercetă încă o dată trăsăturile lui Wistan.

— Un tălimb mut, da?

Făcu doi pași în față și ridică sabia astfel încît vîrfurile ei să fie îndreptate asupra gîtului lui Wistan.

— Dar sigur se teme și el de moarte, ca noi toți.

Axl văzu că pentru prima oară soldatul făcuse o greșală. Se apropiase prea tare de adversarul său și, deși asta ar fi implicat un risc îngrozitor, nu era acum de neconceput ca Wistan să se miște brusc și să înșface brațul care ținea sabia înainte ca aceasta să apuce să lovească. Dar Wistan continuă să chicotească, apoi zîmbi prostete la Edwin, aflat lîngă el. Dar acest ultim gest păru să stîrnească mînia lui Sir Gawain.

— Poate că numai cu un ceas în urmă erau doar niște străini, strigă. Dar n-am să accept să fie tratați cu asemenea mojiție.

— Asta nu te privește pe dumneata, Sir Gawain. Te-aș ruga să nu te bagi în discuție.

— Îndrăznești să vorbești așa cu un cavaler al regelui Arthur, domnule?

— Oare ar fi posibil, spuse soldatul, ignorîndu-l cu desăvîrșire pe Sir Gawain, ca acest idiot să fie un războinic deghizat? Așa neînarmat cum e, oricum n-are ce să facă. Tăișul mi-e destul de ascuțit, oricine-ar fi el.

— Cum îndrăznește! murmură Sir Gawain pentru sine.

Soldatul cu păr cărunt, poate înțelegîndu-și brusc greșeala, făcu doi pași în spate pînă ajunsese exact în locul în care stătuse înainte și-și coborî sabia pînă la brîu.

— Băietate! zise. Apropie-te de mine.

— Nu vorbește decît limba saxonă, domnule, și e și destul de timid, zise Axl.

— Nu e nevoie să vorbească, unchiule. E suficient să-și ridice cămașa și o să știm dacă e sau nu cel care-a părăsit satul cu războinicul. Băietate, apropie-te de mine!

Cînd Edwin se apropie, soldatul întinse mîna liberă. În clipa în care Edwin încercă să i-o dea la o parte urmă o mică încăierare, dar curînd cămașa îi fu ridicată cu forța și Axl văzu, puțin mai jos de coaste, un petec de piele umflat înconjurat de punctișoare de sînge uscat. De o parte și de alta a lui, Beatrice și Sir Gawain se aplecau acum în față ca să vadă mai bine, dar soldatul însuși, neputîndu-se

hotărî să-și ia ochii de la Wistan, nu se uită înspre rană o vreme. Când în cele din urmă o făcu, fu obligat să întoarcă rapid capul și, chiar în clipa aceea, Edwin scoase un sunet asurzitor, ascuțit – nu chiar un țipăt, dar ceva ce-i aminti lui Axl de o vulpe chinuită. Asta-i distrase o clipă atenția soldatului, iar Edwin profită de ocazie și se smuci din strînsoarea lui. Abia atunci își dădu Axl seama că sunetul nu venea de la băiat, ci de la Wistan; și că, drept răspuns, iapa războinicului, care pînă atunci păscuse alene, se întorsese brusc și pornise drept către ei.

Calul soldatului se dăduse și el înspăimîntat în spate, ceea ce îl buimăcise și mai tare și, pînă să-și revină, Wistan ieșise din raza de acțiune a sabiei lui. Iapa continua să se apropie cu o viteză înfricoșătoare și Wistan, făcînd ba o fandare, ba o mișcare, scoase încă un strigăt ascuțit. Iapa încetini pînă la un galop mărunț, punîndu-se între Wistan și adversarul său, permițîndu-i războinicului, aproape cu lejeritate, să-și ia în primire o poziție la cîțiva pași de stejar. Iapa se întoarse iar, mișcîndu-se prompt în direcția stăpînului său. Axl presupuse că intenția lui Wistan era să încalce animalul cînd acesta trece pe lîngă el, căci războinicul stătea acum în așteptare, cu ambele brațe ridicate în aer. Axl îl văzu chiar întinzînd mîna către șa în clipa în care iapa îl ascunse preț de o clipă vederii celorlalți. Dar apoi iapa se întoarse fără călăreț la locul unde cu numai cîteva clipe în urmă păscuse în voie. Wistan rămăsese liniștit în picioare, doar că acum avea în mînă o sabie.

Lui Beatrice îi scăpă o mică exclamație, iar Axl, trecîndu-și brațul în jurul ei, o trase mai aproape. Gawain, aflat de cealaltă parte a lui, scoase un mormăit, aparent în semn de apreciere pentru manevra lui Wistan. Bătrînul cavaler își pusese un picior pe una dintre rădăcinile descoperite ale stejarului și se uita cu mare interes, cu o mînă pe genunchi.

Soldatul cu păr cărunt era acum cu spatele la ei: asupra acestui lucru nu avusese, desigur, nici o putere, întrucît acum urma să se găsească față în față cu Wistan. Axl fu mirat să vadă că soldatul, atît de stăpîn pe sine și de priceput cu doar o clipă în urmă, devenise destul de dezorientat. Privea înspre cal – care se îndepărtase cîțiva pași la trap, speriat – de parcă ar fi căutat o îmbărbătare, apoi ridică sabia cu vîrfurile doar puțin mai sus de nivelul umărului, ținînd-o strîns cu ambele mîini. Wistan, în schimb, părea calm, aproape

nepăsător, exact ca noaptea trecută, când îl zăriseră prima oară plecând din sat în expediție. Se apropie încet de soldat și se opri la câțiva pași în fața lui, ținând sabia în jos, cu o singură mână.

— Sir Gawain, spuse soldatul cu o inflexiune nouă în glas, te aud mișcându-te în spatele meu. Mi te alături împotriva acestui dușman?

— Eu rămân aici pentru a proteja această pereche cumsecade, domnule. În plus, disputa nu mă privește, după cum chiar dumneata ai spus mai devreme. Poate că războinicul ăsta ți-o fi dușman, dar mie încă nu-mi e.

— Acest ins e un războinic saxon, Sir Gawain, și e aici ca să ne facă rău. Ajută-mă să-l înfrunt, pentru că deși sînt gata să-mi fac datoria, dacă el e bărbatul pe care-l căutăm, după cîte am auzit, e un individ de temut.

— Ce motiv am să ridic arma împotriva unui om pentru simplul fapt că e străin? Dumneata, domnule, ești cel care a venit în acest loc liniștit cu manierele dumitale grosolane.

O vreme, nimeni nu spuse nimic. Apoi soldatul îi zise lui Wistan:

— Continui să faci pe mutul, domnule? Sau acum că ne aflăm față-n față ai de gînd să te dai în vileag?

— Sînt Wistan, domnule, un războinic din răsărit ce vizitează această țară. Se pare că lordul Brennus al dumitale m-ar dori nimic, deși nu știu din ce motiv, cînd eu vin cu gînduri pașnice și o misiune din partea regelui meu. Sînt încredințat că vrei să-i faci rău aceluia băiat nevinovat și mă văd nevoit să mă opun.

— Sir Gawain, strigă soldatul, te mai întreb o dată, vei veni în ajutorul unui tovarăș briton? Dacă este Wistan, se spune că mai bine de cincizeci de scandinavi au căzut doar de mîna lui.

— Dacă a doborît cincizeci de vikingi aprigi, cu ce-ar putea fi de folos un singur cavaler bătrîn și obosit, domnule?

— Te rog, Sir Gawain, nu o lua în glumă. Ai în față un ins violent, care o să atace din clipă-n clipă. O văd în ochii lui. A venit să ne facă rău tuturor, îți spun.

— Spune ce rău aduc, zise Wistan, călătorind liniștit prin țara dumitale, cu o singură sabie în desagă pentru a mă apăra de viețările sălbatice și de bandiți. Dacă poți spune de ce mă fac vinovat, vorbește acum, ca să aud de ce sînt acuzat înainte să te lovesc.

— Nu cunosc fapta dumitale, domnule, dar am destulă încredere în dorința lordului Brennus de a scăpa de dumneata.

— Deci nu mă poți acuza de nimic, și totuși te grăbești să mă ucizi.

— Sir Gawain, te implor să mă ajuți! Oricît ar fi de aprig, cu o tactică bine gândită l-am putea dovedi.

— Domnule, dă-mi voie să-ți amintesc, sînt cavaler al lui Arthur, și nu pifan în solda lordului Brennus. Nu ridic arma împotriva necunoscuților pe baza zvonului că ar avea sînge străin. Și mi se pare că nu ești în stare să-mi oferi un motiv temeinic să te legi de el.

— Atunci mă obligi să vorbesc, domnule, deși acestea sînt secrete la care un om de umilul meu rang nu are dreptul, chiar dacă lordul Brennus însuși mi-a permis să le aud. Acest om a venit în țara asta cu misiunea de-a o ucide pe dragoana Querig. De-asta e aici!

— S-o ucidă pe Querig? Sir Gawain păru sincer tulburat. Se îndepărtă de copac și se holbă la Wistan de parcă îl vedea pentru prima oară. E adevărat, domnule?

— Nu am nici o dorință să-l mint pe un cavaler al regelui Arthur, așa că am s-o spun deschis. Pe lîngă datoria despre care v-am spus mai devreme, am fost însărcinat de regele meu s-o ucid pe dragoana care bîntuie această țară. Dar ce obiecție ar putea avea cineva la o atare sarcină? E un dragon fără milă, periculos pentru toată suflarea. Spune-mi, soldat, de ce m-ar face o asemenea misiune dușmanul dumitale?

— S-o ucizi pe Querig?! Chiar vrei s-o ucizi pe Querig?! Sir Gawain striga de-a dreptul. Dar, domnule, aceasta e o misiune încredințată *mie*! Nu știi atîta lucru? O misiune încredințată mie de însuși Arthur!

— Să lăsăm disputa asta pentru altă dată, Sir Gawain. Îngăduie-mi să mă ocup mai întîi de acest soldat care vrea să facă din mine și prietenii mei niște dușmani, cînd noi nu dorim decît să trecem pe aici în pace.

— Sir Gawain, dacă nu-mi vii în ajutor, mă tem că ăsta va fi ultimul meu ceas! Te implor, domnule, adu-ți aminte afecțiunea pe care i-o poartă lordul Brennus lui Arthur și amintirii lui și ridică arma împotriva saxonului!

— E datoria *mea* să oucid pe Querig, domnule Wistan! Horace și cu mine am întocmit planuri amănunțite de-a o ademeni și nu avem nevoie de ajutor!

— Lasă sabia jos, domnule, îi spuse Wistan soldatului, și s-ar putea să te cruț. Altminteri viața dumitale pe acest pământ se va sfârși.

Soldatul șovăi, dar apoi spuse:

— Văd acum că am fost un prost să mă cred suficient de puternic pentru a te înfrunta singur, domnule. Poate că voi plăti pentru vanitatea mea. Însă n-am să las acum sabia jos, ca un laș.

— Cu ce drept, strigă Sir Gawain, îți poruncește regele dumitale să vii dintr-o altă țară și să uzurpi însărcinările date unui cavaler al lui Arthur?

— Să-mi fie cu iertare, Sir Gawain, dar ai avut mulți ani în care s-o ucizi pe Querig, răstimp în care copiii s-au făcut oameni în toată firea. Dacă pot face un serviciu acestei țări, scăpînd-o de pacoste, de ce te-ai mînia așa?

— De ce m-aș mînia, domnule? Nu știi la ce te încumeți! Crezi că-i ușor s-o ucizi pe Querig? E la fel de inteligentă pe cît e de crudă! N-ai să reușești decît s-o înfurii cu nerozia dumitale, și toată țara asta va fi nevoită să-i îndure mînia, după ce în acești ultimi ani abia dacă s-a făcut simțită. E nevoie de infinită băgare de seamă, domnule, astfel o mare năpastă va cădea pe capul nevinovaților din toată țara! De ce crezi că Horace și cu mine am așteptat atît? Un singur pas greșit va avea consecințe grave, domnule!

— Atunci ajută-mă, Sir Gawain, strigă soldatul, care nu mai făcea nici un efort de a-și ascunde frica. Hai să punem capăt împreună acestei amenințări!

Sir Gawain se uită la soldat cu un aer buimac, de parcă uitase pe moment cine e. Apoi zise cu o voce mai calmă:

— N-am de gînd să te ajut, domnule. Nu sînt prieten cu stăpînul dumitale, căci mă tem de motivele lui ascunse. Mă tem, de asemenea, de răul pe care vrei să-l faci celorlalți de-aici, care sînt fără îndoială nevinovați de orice intrigă la care am fi noi părtași.

— Sir Gawain, atîrn aici între viață și moarte ca o muscă prinsă într-o plasă de păianjen. Mai fac un ultim apel la domnia ta și, deși nu înțeleg în totalitate situația, te implor să te întreb de ce-ar veni în țara noastră, dacă nu să ne facă rău!

— Eu sînt mulțumit de lămuririle pe care mi le-a oferit privind misiunea lui aici, domnule, și deși mă înfurie cu planurile sale nechibzuite, nu văd nici un motiv să ne unim armele împotriva lui.

— Să ne luptăm, soldat! spuse Wistan pe un ton aproape împăciuitor. Să ne luptăm și să terminăm odată.

— Se supără cineva, domnule Wistan, zise deodată Beatrice, dacă-l lăsăm pe acest soldat să-și predea sabia și să plece? Mai devreme, pe pod, mi-a vorbit amabil și poate că nu e un om rău.

— Dacă fac precum spui, coniață Beatrice, o să se ducă vestea despre noi și sigur o să se întoarcă peste puțină vreme cu treizeci de soldați sau chiar mai mulți. Și atunci n-o să mai fie loc de îndurare. Și nu uita, i-a pus gînd foarte rău băiatului.

— Poate că e de acord să facă jurămînt că nu ne trădează.

— Bunătatea dumitale mă emoționează, doamnă, interveni soldatul cu păr cărunt, fără să-și ia ochii de la Wistan. Dar nu sînt un ticălos și n-am să profit cu nemernicie de ea. E adevărat ce spune saxonul. Dacă mă cruțați am să fac exact ce a spus, căci datoria nu îmi îngăduie să mă port altfel. Totuși vă mulțumesc pentru vorbele amabile și, dacă acestea se vor dovedi a fi fiind ultimele mele clipe, atunci mulțumită lor voi părăsi această lume puțin mai împăcat.

— În afară de asta, domnule, spuse Beatrice, nu ți-am uitat rugămintea de mai devreme, despre mama și tatăl dumitale. Ai făcut-o în glumă, știi, și nu e foarte probabil să-i întîlnim. Însă dacă se întîmplă totuși, o să afle cum ai așteptat, cu sufletul arzînd de dorința de a-i revedea.

— Îți mulțumesc încă o dată, doamnă. Însă nu e vremea să las inima să mi se înmoaie cu asemenea gînduri. Poate că soarta va fi de partea mea în această împrejurare, în ciuda faimei acestui bărbat, și pe urmă s-ar putea să vă regretați pornirea amabilă.

— Tot ce se poate, zise Beatrice și oftă. Atunci, domnule Wistan, trebuie să-ți dai toată silința pentru noi. Eu am să-mi feresc privirea, pentru că nu-mi face nici o plăcere să văd oameni măcelărindu-se. Și te rog să-i spui și flăcăului Edwin să facă la fel, căci sînt sigură că nu va asculta decît dacă-i poruncești domnia ta.

— Îmi cer iertare, doamnă, zise Wistan, dar aș dori ca băiatul să fie martor la tot ce se va petrece, așa cum am făcut și eu la vîrsta lui. Știi că nu se va feri și nici nu-și va vărsa mațele văzînd